

Prædiken til Palmesøndag

Joh. 12, 1-16

Et par (yngre?) præster gav her i det tidlige forår udtryk for, at de er trætte af at bruge hovedkræfterne på søndagens gudstjeneste, når ugens andre gudstjenester og arrangementer ofte trækker langt flere til. Derfor vil de have lov til at bytte søndagens gudstjeneste ud med de mere populære former for gudstjenester eventuelt på en anden af ugens dage. Hvorfor ødsle sådan med kirken midler og præstens tid, når de kan bruges meget mere fornuftigt, synes tankegangen at være.

Man taler jo om at vi skal have ”mere kirke for pengene”, sådan som det hedder i den kirkeministerielle betænkning også kendt som betænkning nr. 1491, der kom i august 2007. Den om Folkekirkens økonomi. ”Mere kirke for pengene!” Det er helt i tråd med den erhvervsprægede stil og tankegang, der trænger ind overalt og nu også i folkekirken. Kirken som koncern. Kirken som en givtig og effektiv forretning, der giver brugerne noget for pengene. Og ikke ødsler med præstetid og søndagsgudstjenester for de få. Derfor er der i koncern-kirken nok ikke meget begejstring for dagens tekst om kvinden, der ødsler med dyr olie. Olien kunne have været givet mere nyttigt ud. Det er jo også

de snusfornuftige tilhøreres indvending. Olien kunne have været solgt og brugt til de fattige. I stedet bruges olien til at salve en mand, der på mange måder var en fiasko.

Det indtog han skulle have gjort som en konge – det indtog gør han – i al stilhed - på et trækdyr føl. Han gør ikke meget væsen af sig. Tværtimod - han kommer i en tjeners skikkelse. Mange kunne da heller ikke kende ham som Messias, Guds søn, men i sin ubemærkethed var det alligevel ham. Man så ikke nogen konge, men bare en mand på et æsel. Om denne mand ved vi, at han snart skal hånes, ydmyges og korsfæstes. I det hele taget havde han ikke megen succes. Det kan godt være folk flokkedes om ham, når han forvandlede vand til vin eller helbredte spedalske, men her når det lakker mod enden, er de fleste af tilhængerne forsvundet, og vi ved, at de der hylder ham, når han rider ind i Jerusalem, er de samme, som få dage efter råber ”korsfæst ham!” Ja, selv hans nærmeste er væk, når han hænger på korset der, i en fjern udkant af Romerriget – henrettet som en forbryder, lidende den forbandedes død.

Ikke desto mindre begynder det, vi kender som kirken med denne uglesete og tilsynela-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dende mislykkede mands forkyndelse. I stedet for at gøre noget ved det gudsrige han har forkyndt, taler han nu hele tiden om sin forestående død og begravelse. Sine tilhængere spår han forfølgelse og lemlæstelse, og de befales at vende kinden til og dele deres tøj med dem, som beder dem om det. I grunden omgås han i det hele taget lidt lemfældigt med ressourcerne - han der siger, at der er mere glæde i himlen over en omvendt synder end over 99 retfærdige. Han som fortæller om Gud i billedet af en konge, som holder en stor fest for mennesker, som intet har at give til gengæld. Ja, for mennesker som det overhovedet ikke kan betale sig at bruge tid på. I det hele taget ødsler han med både kærlighed, tilgivelse og velsignelse. Men måske er det netop kodeordet: ødselhed. Guds ødselhed? Han spørger jo i det hele taget ikke, om det kan betale sig. Om det ændre noget. Om der er synlige resultater. Han ser ikke efter, hvor det han giver bliver af. Om det bliver til noget. Han giver, vi fortærer, han læger, vi ødelægger, han tilgiver, og vi fejler på ny. Han opsøger det fortabte, og han bliver ved med at lede, til han finder - koste hvad det vil. End ikke døden var jo for høj en pris. Og det er egentlig et utroligt frådseri, hvis man skulle se sådan cost benefit på det.

Og netop derfor - skal vi i kirken ikke se så meget på, hvad der nytter, og hvad det kan betale sig at satse på. Men kirken har i mange år haft så travlt med at lave synlige aktiviteter, som alle måles på, hvorvidt der nu "kom mange". Hvis *mange* er kodeordet, kunne man lidt frækt spørge: hvorfor dropper man så ikke den besværlige gudstjene-

ste, som forkynder det evangelium, der alligevel ikke rigtig lover folk, hvad de ønsker sig. I stedet kunne man holde nogle andre arrangementer i kirken. Det trækker mange flere folk til. Banko f.eks. eller øl-smagning. Hvem siger det hele absolut skal handle om kristendom i kirken? Man skal jo møde folk der, hvor de er. Og på det tidspunkt de har til rådighed. Og her er det, at virkeligheden overgår fantasien, for den slags ølsmagningsarrangementer, de findes skam allerede. Ligesom der også er præster der danser zumba eller gangnam style med præstekjolen på. Ja, der har ikke været og er ikke nogen grænser for hvad kirken har gjort, bare for at der skulle komme nogen. "Der kom rigtig mange" siger de begejstrede arrangører så bagefter.

Men kirken skal være et sted - det eneste sted måske i verden, hvor der ikke tælles *hvor mange*. Hvor der ikke konstant måles nytte og brugsværdi. Kirken skal være kirke uden tanke på, om det nytter noget, og den skal også være det for dem, det ikke rigtig nytter at have med at gøre.

Evangeliet gør sådan set heller ikke selv nytte. Der er ingen nytteværdi i det. Det lover os hverken medrivende oplevelser, gode dage eller succes. Evangeliet lover os ikke, at vi kan få noget ud af det. Det fører ikke til noget bestemt. Det lover os ikke andet, end at vi har syndernes forladelse, og så viser det os væk fra os selv og hen til at elske næsten. Selv om det ikke er det, vi har spurgt efter, er det, hvad vi får.

De andre overfusede kvinden med alabasterkrukken. De sagde, at salven var spildt. Men Vorherre forsvarede hende: "Hvor som helst

i hele verden evangeliet prædiket, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende". Hendes gerning var ikke udtryk for klog beregning. Den var ren ødselhed. Den førte heller ikke nogle nævneværdige resultater med sig. Begivenhederne gik jo deres gang - uforandret af denne gerning. Den ændrede intet. Alligevel - det hun havde gjort - det skal hun aldrig glemmes for.

Dermed tilregner Vorherre - som ingen havde plads til, og som mange gerne ville skaffe af vejen - alt det unyttige og alle de unyttige en myndighed og værdighed, som ikke kan mistes. Vi skal derfor heller aldrig glemme, at kirken, evangeliet og gudstjenesten ikke handler om, *hvad der nytter noget*. Evangeliet kan vi ikke få greb om. Vi kan ikke reducere det til, hvilken nytte det gør, eller hvilken brugsværdi det har. Vi skal aldrig glemme, at vi ikke kan vurdere alting ud fra, om det gør nytte og viser resultater. Det er sådan, Han gør alting nyt. Og sådan Han giver plads for, at vi kan se på hinanden, på livet og verden med andre øjne end dem, der kun ser på, om det nytter noget.

Amen

Nana Hauge

Høve og Havrebjerg valgmenigheder

Salmer:

76, 380, 379, 217, 56